

Kiła kapusty (*Plasmodiophora brassicae*)

Korzenie – kuliste, maczugowate, palczaste narośle (guzy) na korzeniu głównym oraz korzeniach bocznych; początkowo są one jasne, suche, białokremowe, stopniowo brunatnieją, gniją i rozpadają się.

Liście – żółkną, czerwienieją, więdną, następuje zahamowanie wzrostu (objawy niespecyficzne).

Łodyga – zahamowanie wzrostu, przyspieszone pąkowanie i kwitnienie, więdnęcie (objawy niespecyficzne).

Łuszczyna – podłużne lub owalne, brunatne lub czarne, zagłębione plamy.

Szkodliwość

Wysoki potencjał wynika z możliwości przetrwania patogena przez wiele lat w glebie w postaci zarodników przetrwalnikowych. Zniszczenie sytemu korzeniowego skutkuje utrudnieniem w pobieraniu wody oraz substancji pokarmowych. W przypadku silnego porażenia i niekorzystnych warunków środowiskowych (brak wody, niskie temperatury) rośliny wcześniej zamierają. Czynnikiem sprzyjającymi rozwojowi sprawcy kiły kapusty są m.in. umiarkowana temperatura powietrza i gleby (optymalnie 22–24°C), wysoka wilgotność, kwaśne, zlewne, zaskorupione gleby. Patogen przenosi się na przykład wraz z fragmentami porażonych roślin, z ziemią przyklejoną do kół maszyn rolniczych, z obornikiem, z wodą gruntową oraz z cząstkami gleby, jak również przez wiatr.

